

NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA

OLVASMÁNY Sámuel első könyvéből

Az Úr így szólt Sámuelhez: „Töltsd meg szarudat olajjal és kelj útra. Menj el Izájhoz Betlehembe, mert fiai közül szemeltem ki a királyt.”

Amikor megérkezett, s meglátta Eliábot, azt gondolta: „Nos, itt áll az Úr előtt az ő fölkentje.” Az Úr azonban ezt mondta Sámuelnek: „Ne a külsejét és magas termetét nézd, mert hisz elvettem. Isten

ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet.”

Izáj így bemutatta Sámuelnek hét fiát, de Sámuel így szólt Izájhoz: „Ezeket nem választotta ki az Úr.” Aztán Sámuel megkérdezte Izáj: „Mind itt vannak fiaid?” „A legkisebb nincs itt – válaszolta –, a nyáját őrzi.” Sámuel erre meghagyta Izájnak: „Küldj el valakit, keresse meg, mert addig nem ülünk az áldozati lakomához, amíg nincs itt.” Izáj elküldött érte. Vörös volt, nyílt tekintetű és szép termetű. Az Úr így szólt: „Rajta, kend föl, mert ő azt” Erre Sámuel fogta az olajosszarut, és fölkenete testvérei körében. Attól a naptól eltöltötte Dávidot az Úr lelke.

Ez az Isten Igéje

VÁLASZOS ZSOLTÁR

Az Úr nékem pásztorom, * ínséget nem kell látnom.

Előénekes: Az Úr nékem pásztorom, * ínséget nem kell látnom.

Zöldellő mezőkön, terelget engem, * csendes vizekhez vezet, és lelkemet felüdíti.

E: Az igazság ösvényén vezet engem, * ahogyan ő megígérte.

A halál sötét völgyében sem félek, mert ott vagy vélem, * biztonságot ad vessződ és pásztorbotod.

E: Számomra asztalt terítettél, * hogy üldözőimet szégyen érje.

Fejemet megkentéd olajoddal, * serlegemet csordultig megtöltötted.

E: Jóságod és irgalmad nyomon követ, * életemnek minden napján.

Otthonom lesz az Isten háza, * mindörökké szünet nélkül.

SZENTLECKE Szent Pál apostolnak az efezusiakhoz írt leveléből

Testvéreim! Ti, akik egykor sötétség voltatok, most világosság vagytok az Úrban. Éljetek hát úgy, mint a fény fiai! A világosság gyümölcse csupa jóság, igazság, egyenesség. Azt

keressétek, ami kedves az Úr szemében. Ne legyen részetek a sötétség meddő cselekedeteiben, inkább ítéljétek el azokat. Amit ugyanis a bűnösök titokban tesznek, azt még kimondani is szégyen.

Amit feltárunk, arra fény derül, és amire fény derült, az maga is fény. Ezért mondják:

Ébredj, ki alszol,
támadj fel holtodból,
és Krisztus rád ragyog!

Ez az Isten igéje.

+EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Abban az időben: Jézus útközben látott egy vakon született embert. A földre köpött, sarat csinált a nyállal, a sarat a vak szeméire kente, és így szólt hozzá: „Menj, mosakodj meg a Siloe tavában.” Siloe annyit jelent, mint Küldött. Ő elment, megmosdott, és amikor visszatért, már látott.

A szomszédok, és akik azelőtt koldusként ismerték, így szóltak: „Nem ez az, aki itt ült és koldult?” Egyesek azt mondták, hogy: „Ez az!” Mások pedig: „Nem, csak hasonlít rá.” Ő azonban kijelentette: „Én vagyok az?” Erre az embert, aki nemrég még vak volt, odavitték a farizeusokhoz. Aznap ugyanis, amikor Jézus sarat csinált és megnyitotta a vak szemét, szombat volt. Ezért a farizeusok is megkérdezték tőle, hogy hogyan kezdett látni. Ezt válaszolta: „Sarat tett a szememre, megmosdottam, és most látok.”

A farizeusok közül egyesek megjegyezték: „Nem Istentől való az az ember, hiszen nem tartja meg a szombatot.” Mások azonban így szóltak: „Bűnös ember hogyan tudna ilyen csodákat tenni?” És szakadás támadt köztük.

Azután újból faggatni kezdték a vakot: „Te mit gondolsz arról, aki megnyitotta szemeidet?” Ő azt felelte: „Hogy próféta!” A zsidók ezt felelték neki: „Te oktatsz minket, aki mindenestül bűnben születted?” És kitzsították őt.

Jézus meghallotta, hogy kitzsították. Amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel-e az Emberfiában?” Ő így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” Jézus ezt felelte: „Látod őt, aki veled beszél: ő az!” Mire az ember így szólt: „Hiszek, Uram!” És leborult előtte.

Azután Jézus ezt mondta: „Ítékezni jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, megvakuljanak.” Meghallotta ezt néhány körülötte álló farizeus, és megkérdezte: „Csak nem vagyunk mi is vakok?” Jézus így felelt: „Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok, hogy láttok, ezért megmarad bűnötök.”

Ezek az evangélium igéi.

Nagybőjt három vasárnapjának szentírási szakaszai alkalmat nyújtanak arra, hogy elgondolkodjunk azon, mi történt velünk keresztségünkben.

Múlt héten hallottuk, hogy Isten vizet adott a pusztában szomjazó népének, Jézus pedig az örök életre szökellő vízforrásról tanított. Isten ajándéka a keresztség, amelynek vizében új életre születünk, az Ő gyermekei lettünk. A keresztségben elnyertük az örök életre szökellő

vízforrást, a Szentlelket, aki megöntözi és termékennyé teszi szívünket, hogy az ne kemény, hanem jó talaj legyen Isten Igéje számára, s teremhessük a jótettek, a szeretet gyümölcseit.

A keresztséget az ókorban a „megvilágosodás szentségének” is nevezték, a mai szentírási részek által erre figyelhetünk. Az Olvasmányban Isten figyelmezteti Sámuelet, hogy ne a külsőt nézze, hanem a szívet! Imádkozzunk, hogy ne csak a külsőt, hanem a szívet is nézzük, lelkünkkel is törődjünk! Lássuk meg, hogy a járványnál van még rosszabb, veszélyesebb, s ez a bűn! A bűn a legnagyobb rossz e világon, amely sebzi a szeretetet, ami éket ver emberek közé, Isten és ember közé!

Az evangéliumban felolvastuk, hogyan gyógyítja meg Jézus a vakon született embert. E férfi az emberiséget jelzi, hiszen bűnben születünk. Ahogy Isten megalkotta az első embert a föld porából, Jézus a földből sarat készített, azt a vak szemére kente, majd elküldte őt a Siloe, vagyis a Küldött tóhoz megmosakodni, erre a szerencsétlen visszanyerte látását. A keresztségben Jézus, az Atya küldötte minket is megérintett, amikor az isteni életet adó forrásban újjászülettünk. Nyíljék meg a mi szemünk is!

Adja, hogy a járványveszélyben figyeljünk, vigyázzunk egymásra jobban, mint eddig! Most különösen is figyeljünk az idősekre, akikre a mindennapokban gyakran nem jutott idő!

Schönborn bécsi bíboros írja: furcsa időket élünk, többet tudunk a sztárokról, mint a szomszédjainkról –, sőt családtagjainkról, barátainkról. Olyan sok dolog van, ama elvonja figyelmünket attól, ami igazán számít. E válságos idő megtaníthat arra, hogy figyeljünk a láthatatlan Istenre, vigyázzuk szívünket, gyöngéd szeretettel legyünk mieinkhez, a betegekhez, tudjunk imádkozni buzgón embertársainkért!

Boldog Kalkuttai Teréz anya mondta: „Azt gondolom, hogy a világunk feje tetejére állt... Nincs időnk gyermekeinkre, nincs időnk egymásra, nincs időnk örülni a másiknak. A világ békéjének felbomlása otthon kezdődik!”

Ma elhangzik a 23. a zsoltár. Jézus, a mi jó pásztorunk halála és feltámadása által utat készített a bűn és halál sötét szakadékán át! A keresztség vizében felüdítette lelkünket, a bérmálásban fejünket fölkenete a Szentlélek olajával és megterítette nekünk az Eucharisztia asztalát!

Nagyböjt 4. vasárnapján Egyházunk így szól hozzánk: Laetare! vagyis Örvendezzetek! Vannak, aki fölteszik a kérdést, minek örüljünk? Hogyan örvendezzünk ma, egy világjárvány idején? A válasz: örüljünk, hogy Isten szeret és a keresztség által az Övéi vagyunk! Legyünk hálások ajándékaiért!

A nehéz időkben, a sötétségben is éljünk úgy, mint a világosság gyermekei!